

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. N.**, zast. JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalované: **Vězeňská služba, Vazební věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Praha Pankrác**, se sídlem Soudní 988/1, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2025, č. j. 6 A 65/2024-84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 28. 5. 2024, č. j. VS-113253/ČJ-2024-800232, kterým vedoucí oddělení výkonu trestu žalované (dále jen „žalovaná“) zamítla stěžovatelovu stížnost proti rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 22. 5. 2024, č. j. VS-113253/Čj-2024-800232 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) o uložení kázeňského trestu stěžovateli.

[2] Výrokem prvostupňového rozhodnutí byl stěžovatel shledán vinným, že dne 16. 6. 2023 od 9:45 do 10:45 hodin během urologického vyšetření v civilním zdravotnickém zařízení Fakultní Thomayerovy nemocnice v Praze vyzvedl v nestřeženém okamžiku mobilní telefon zn. Pelitt Steel, černé barvy, ukrytý na toaletě, který zde po předchozí domluvě umístila jeho družka L. W., ten následně u sebe ukryl a pronesl do objektu žalované a ukryl ho na přesně nezjištěném místě. Stěžovatel tím porušil § 28 odst. 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 169/1999 Sb.“). Podle § 46 odst. 1 a odst. 3

písm. g) zákona č. 169/1999 Sb. byl stěžovateli uložen kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 10 dnů nepodmíněně a vedle toho mu byl podle § 46 odst. 1 a odst. 3 písm. e) uvedeného zákona uložen kázeňský trest propadnutí věci – mobilního telefonu. Stěžovatel uvedl, že popsané jednání naplánoval a zrealizoval proto, aby poukázal na laxnost eskortních příslušníků žalované, o níž věděl z předchozí zdravotní eskorty; stěžovatel předpokládal, že po prokázání závadného jednání eskortních příslušníků žalované bude přemístěn do jiné věznice, přičemž by byl nakloněn k převozu do Vazební věznice Praha Ruzyně, jelikož tam shání automechanika a on by byl na tuto pozici vhodný kandidát. Stěžovatel tvrdil, že se přestupku nedopustil, pouze plnil to, co po něm bylo žádáno, aby mohl být přeložen do jiné věznice. Žalovaná neshledala v kázeňském řízení procesní pochybení, dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, skutková a právní zjištění správního orgánu I. stupně jsou správná.

[3] **V žalobě** stěžovatel namítal nezákonnost rozhodnutí žalované, neboť nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci. Blíže k tomu uvedl, že provedené důkazy nebyly řádně vyhodnoceny, a to zejména ve vztahu k zásadní okolnosti existence či neexistence předchozí dohody stěžovatele s por. B. Stěžovatel namítl, že tvrzení por. B. vyvrací SMS korespondence mezi ním a jeho družkou L. W., přičemž komunikace probíhala po řadu měsíců, a to jak před datem 22. 6. 2023, tak po tomto datu; pokud by neexistovala předchozí dohoda, choval by se por. B. ve vztahu ke stěžovateli a jeho přítelkyni jinak. Navíc bylo z SMS komunikace zřejmé, že stěžovatel byl pro por. B. zdrojem informací a že se textové zprávy týkaly i zdravotní eskorty. Kromě toho por. B. komunikoval s L. W. i telefonicky, a to i ohledně záležitosti, která byla předmětem kázeňského řízení, k čemuž měla být L. W. vyslechnuta. V druhém žalobním bodu stěžovatel namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z hlediska uloženého trestu. Blíže k tomu uvedl, že trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 10 dnů nepodmíněně je mimo jiné opřen o argument, že stěžovatel byl 12 x kázeňsky odměněn a 1 x kázeňsky trestán. Jde o nesprávné údaje, neboť v předmětné době měl stěžovatel vykazováno 13 kázeňských odměn a žádný kázeňský trest, neboť k zahlazeným kázeňským trestům nelze přihlížet.

[4] **Městský soud** neshledal žalobu důvodnou. Dospěl k závěru, že jak žalovaná, tak i správní orgán I. stupně vzaly v potaz veškeré důkazy a po jejich vyhodnocení dospěly k závěru, se kterým se městský soud ztotožňuje. Městský soud konstatoval, že pokud šlo o stěžovatelovo zavinění, má ve shodě s žalovanou za to, že subjektivní stránka kázeňského přestupku byla nade vší pochybnost prokázána; stěžovatel jednal v přímém úmyslu, přestože si byl jednání v rozporu s právními předpisy vědom. Na této skutečnosti nemohlo nic změnit ani to, že stěžovatel ke svému jednání využil pochybení eskortních zaměstnanců žalované. Ohledně přiměřenosti uloženého kázeňského opatření městský soud konstatoval, že stěžovatel nepřiměřenost uloženého trestu ve stížnosti nenamítal, což však neznamená, že by takovou námitku nemohl učinit až v žalobě. I přestože správní orgán I. stupně nesprávně sečetl počet udělených kázeňských odměn a rovněž zohlednil i zahlazený kázeňský trest, dle městského soudu nelze úvahu o ukládání trestu bagatelizovat do roviny pouhého sčítání polehčujících a odečítání přitěžujících okolností jakožto „plusů a mínusů“ bez zohlednění širšího kontextu. V návaznosti na to městský soud konstatoval, že žalovaná uložila trest v zákonném rozmezí, uložení trestu dostatečně zdůvodnila a přihlédla ke všem zákonným hlediskům, čímž dostatečně naplnila zákonné i judikatorní požadavky pro ukládání kázeňských trestů při výkonu trestu odnětí svobody.

pokračování

[5] Stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu **kasační stížnost**, v níž namítá, že městský soud se nedostatečně zabýval tím, zda správní orgán provedl dostatečné dokazování k tomu, aby zjistil správně skutečný stav věci. Městský soud měl zhodnotit komplexně navržené důkazy, měl prověřit veškeré verze skutkového děje, aby vyvrátil obhajovací verzi stěžovatele. Stěžovatel má za to, že nebyla dostatečně zjištěna materiální pravda, což je povinností správních orgánů. Správní orgán vycházel z jediné verze vylučující dohodu stěžovatele s por. B., verzi předloženou stěžovatelem se zabýval zcela povrchně a bez dostatečných argumentů tuto vyloučil. Měly tak být provedeny důkazy, kterým je výslech svědkyně L. W., který byl navrhován již v podané žalobě a výpisy z telefonických hovorů za měsíce květen a červen 2023 mezi stěžovatelem a jeho přítelkyní a výpis části SMS komunikace mezi por. B. a L. W., ale i další důkazy, např. metodický pokyn, jak má být postupováno v případě zjištění telefonu u odsouzeného. Městský soud shodně se správním orgánem se nehodlal výše uvedenými důkazy zabývat s poukazem na to, že stěžovatel uplatnil verzi o předchozí dohodě až s časovým odstupem, až po zahájení kázeňského řízení, že komunikace por. B. s L. W. odpovídá tomu, že jejím prostřednictvím byl uskutečňován styk por. B. se stěžovatelem, který byl jeho informátorem, a že stěžovatel nijak konkrétně nezpochybnil obsah úředních záznamů vyhodnocujících obsah telefonické komunikace, kromě toho, že o něm uvádí, že je zkreslující a nedostačující. Stěžovatel namítá, že spojení mezi ním a por. B. se nemohlo odhalit dříve, v době vyšetřování GIBS, protože by to pro něj znamenalo ztrátu řady výhod. Jiná situace nastala ve chvíli, kdy bylo proti němu vedeno kázeňské řízení. Por. B. nemůže potvrdit existenci jakékoliv dohody, jelikož by to pro něj znamenalo vystavení se riziku postihu.

[6] Žalovaná **ve vyjádření ke kasační stížnosti** setrvala na svých předchozích stanoviscích a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[7] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení však nepředstavuje nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí

(srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. N 26/52 SbNU 247). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Subjektivní nesouhlas stěžovatele s postupem v řízení či s důvody rozhodnutí proto nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. Městský soud se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem zabýval předmětem sporu, v rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy městský soud vedly k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s žalobními námitkami; věcná správnost závěrů městského soudu je již otázkou meritorního přezkumu napadeného rozsudku.

[11] Stěžovatel namítá, že se nemohl kázeňského přestupku dopustit, jelikož tak jednal na příkaz por. B. a s jeho vědomím, aby dosáhl přeřazení do jiného nápravného zařízení; tvrdí, že městský soud postavil svůj závěr na skutečnosti, že námitku vznesl až s časovým odstupem. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Městský soud se zabýval všemi důkazy v jejich vzájemné souvislosti a neodmítl stěžovatelovu verzi pouze s odkazem na fakt, že toto své tvrzení přednesl až v řízení o spáchání kázeňského přestupku.

[12] Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu uvedl, že bylo jasné prokázáno, že stěžovatel pronesl dne 16. 6. 2023 do nápravného zařízení mobilní telefon, čímž porušil § 28 odst. 3 zák. č. 169/1999 Sb. Stěžovatel byl během pobytu v nástupním oddílu seznámen se zákonem č. 169/1999 Sb., řádem výkonu trestu a vnitřním řádem věznice, kde byl poučen o zákazu držení nepovolených předmětů v nápravném zařízení, což dne 26. 4. 2022 stvrdil svým podpisem. Jako svůj motiv od počátku uváděl, že chtěl dosáhnout přeložení do jiného nápravného zařízení a chtěl poukázat na laxní přístup zaměstnanců stávající vězeňské služby, což jak stěžovatel, tak i jeho družka L. W. sdělili v rámci vyšetřování Generální inspekci bezpečnostních sborů. S verzí, že to bylo na popud por. B., přišel stěžovatel až ve chvíli, kdy s ním bylo zahájeno kázeňské řízení. Stěžovatel před městským soudem navrhoval výslech svědků, kteří sepsali čestné prohlášení – jednalo se o jeho přítelkyni a jejího kamaráda. Městský soud v bodě 33 odůvodnění rozsudku vysvětlil, proč důkaz navržený stěžovatelem neprovedl. Městský soud však provedl důkaz, kterým bylo čestné prohlášení přítelkyně stěžovatele paní L. W., ve kterém uvedla, že v období od 26. 4. 2023 do 28. 8. 2023 byla průběžně a několikrát v telefonickém kontaktu s por. B., přičemž společně domlouvali detaily podstrčení mobilního telefonu stěžovateli v době lékařského vyšetření v Thomayerově nemocnici. Uskutečnění těchto hovorů měl potvrdit pan K., který také sepsal čestné prohlášení, že tomu byl přítomen. Obě tato prohlášení jsou součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že výslech těchto dvou svědků by nové okolnosti nepřinesl, jelikož meritem nyní řešené věci je spáchání kázeňského přestupku pronesení zakázaného zařízení do prostor věznice (což bylo prokázáno), nikoliv pochybení nebo dokonce protiprávní jednání zaměstnanců vězeňské služby.

pokračování

[13] Pokud stěžovatel navrhuje jako důkaz telefonické hovory mezi ním a jeho přítelkyní, těmito hovory se již zabývala Generální inspekce bezpečnostních sborů, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 3. 8. 2023, č. j. GI-2615-6/TČ-2023-842011, a také správní orgán I. stupně v úředním záznamu ze dne 22. 4. 2024, č.j. VS-133253/ČJ-2024-800232. Stěžovatel i jeho přítelkyně od počátku tvrdí, že stěžovatel neměl v úmyslu mobilní telefon zneužít a jeho pronesení mělo sloužit pouze k prokázání pochybení a laxnosti zaměstnanců vězeňské služby. Tomu ale odporují právě informace z telefonických hovorů; z hovorů mezi stěžovatelem a jeho družkou nevyplynula ani náznakem možnost zapojení další osoby, tím spíše por. B. Naopak z hovorů vyplynulo, že stěžovatel chtěl od své přítelkyně instrukce, jak se do telefonu vkládá sim karta, uvedl i značku mobilního telefonu, takže bylo zřejmé, o čem mluvil. Dále chtěl, aby telefon dobila kreditem. V úředním záznamu GIBS ze dne 6. 9. 2023, č. j. GI-2615-22/TČ-2023-842011, přítelkyně stěžovatele vypověděla, že s ním v kontaktu přes propašovaný mobilní telefon byla.

[14] Pokud by jediným stěžovatelovým cílem bylo upozornění na laxnost vězeňské služby a jejich nedůsledné plnění povinností, tak již nijak neobjasnil, proč s nahlášením nedovoleného držení mobilního telefonu otálel od 16. 4. 2023 až do 22. 6. 2023, nebo proč pouze nepodal podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů, aniž by se dopouštěl protiprávního jednání. Uvedl, že jak jeho přítelkyně, tak její kamarádka, která s ní byla ten den v nemocnici, jsou ochotny podat vysvětlení, aby potvrdily jeho záměr. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že obě vysvětlení podaly již dříve Generální inspekci bezpečnostních sborů – viz úřední záznam GIBS ze dne 8. 9. 2023, č. j. GI-2615-25/TČ-2023-842011, V.V., úřední záznam GIBS ze dne 6. 9. 2023, č. j.: GI-2615-22/TČ-2023-842011, L.W.; z podání vysvětlení V. V. nadto vyplynulo, že neměla žádné informace o plánu stěžovatele a jeho přítelkyně L. W. a s takovým plánem by ani nesouhlasila.

[15] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalované a městského soudu, že zapojení por. B. nebylo prokázáno ani z doložených SMS zpráv stěžovatelem. Naopak, co bylo jasně prokázáno, bylo vnesení zakázaného elektronického zařízení stěžovatelem dle § 28 odst. 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb. (*Odsouzeným je zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.*); tím se dopustil kázeňského přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., za což je možné uložit kázeňský trest dle § 46 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb.; stěžovateli byl uložen kázeňský trest dle písmen e) a g) tohoto ustanovení. Kázeňský trest byl tedy uložen zcela v souladu se zákonem, jelikož byla prokázána vina stěžovatele dle § 58 odst. 5 vyhlášky č. 345/1999 Sb.: *„Kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o opravném prostředku.“*

[16] Na kázeňské řízení s odsouzenými ve výkonu trestu odnětí svobody se nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); dle § 76 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb. Jelikož ale úprava tohoto zákona není úplná, je nutné použít přiměřeně i § 68 a § 69 správního řádu. To ale neznamená, že na rozhodnutí o kázeňských trestech lze klást stejné nároky, jako na odůvodnění jiných správních rozhodnutí. Smyslem a účelem rozhodování o kázeňských trestech je rychlost a neformálnost rozhodování, což přispívá k udržení pořádku a bezpečnosti ve věznicích (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 As 133/2021-34, bod 14, či ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 303/2021-35, bod 26, též usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2015, sp. zn. III. ÚS 1480/15, či ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08). O kázeňských trestech proto lze rozhodovat neformálně, rozhodnutí mohou být stručnější, vždy ale se zachováním alespoň popisu skutku, uvedením právních důvodů rozhodnutí, které zahrnuje i reakci na námitky odsouzeného (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3 As 307/2020-44, bod 15, nebo ze dne 29. 6. 2022, č. j. 10 As 137/2022-33, bod 8).

[17] Správní orgány byly povinny dle § 47 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb. zjistit úplný skutkový stav věci, jelikož „kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě“. Jsou tedy stanoveny dvě podmínky: 1) náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a 2) prokázání viny odsouzeného. Z provedených důkazů, které jsou obsahem správního spisu (úřední záznam z 23. 6. 2023, úřední záznam z 28. 6. 2023, záznamy ze šetření ze strany GIBS, která prošetřovala příslušníky předmětné eskorty, ze dne 16. 6. 2023, úřední záznamy GIBS ze dne 3. 8. 2023 a 4. 9. 2023, výpovědi stěžovatele a jeho družky L. W. učiněné před Generální inspekcí bezpečnostních sborů v rámci podání vysvětlení při postupu před zahájením trestního stíhání ze dne 5. 9. 2023 a 6. 9. 2023, úřední záznam o vyhodnocování telefonických hovorů ze dne 22. 4. 2024) lze jasně učinit závěr, že stěžovatel pronesl do vězeňského zařízení mobilní telefon, který získal od své přítelkyně L. W., která jej ukryla na toaletě po předchozí domluvě ve zdravotnickém zařízení, kde byl dne 16. 6. 2023 na vyšetření. Stěžovatel tuto skutečnost nepopírá, má však dojem, že se nedopustil kázeňského přestupku, pokud tak učinil z pohnutky, aby poukázal na laxní přístup příslušníků eskorty. Nejvyšší správní soud tento závěr nesdílí. Stěžovatel mobilní telefon, jak bylo uvedeno výše, prokazatelně využil, než jej odevzdal a od počátku měl prokazatelně úmysl jej využít, jelikož chtěl k němu sim kartu, jak vypověděla jeho přítelkyně v úředním záznamu GIBS ze dne 6. 9. 2023, č. j.: GI-2615-22/TČ-2023-842011, stěžovatel se zajímal telefonicky, jak se do daného přístroje sim karta umísťuje a žádal přítelkyni o dobítí kreditu. Pokud telefon nechtěl využívat, tak si jej mohl opatřit pouze bez sim karty a dobitého kreditu a měl jej odevzdat již dříve, bezprostředně po jeho získání, a ne až po dvou měsících, co jej u sebe ukrýval.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že stěžovatel jednal v přímém úmyslu, čímž naplnil i subjektivní stránku kázeňského přestupku. Byl si vědom toho, že koná protiprávně, jelikož byl v rámci pobytu v nástupním oddílu seznámen se zákonem č. 169/1999 Sb., řádem výkonu trestu a vnitřním řádem věznice, kde byl poučen o zákazu držení nepovolených předmětů v nápravném zařízení, což dne 26. 4. 2022 stvrdil svým podpisem, přičemž tato listina je součástí správního spisu. To, že chtěl propašovat

pokračování

mobilní telefon do vězeňského zařízení, není sporné a potvrzuje to i důkaz navržený stěžovatelem, přepis hovorů mezi ním a jeho přítelkyní, stejně tak tento úmysl byl potvrzen ve výpovědích (viz úřední záznam GIBS ze dne 8. 9. 2023, č. j. GI-2615-25/TČ-2023-842011, V. V., úřední záznam GIBS ze dne 6. 9. 2023, č. j.: GI-2615-22/TČ-2023-842011, L. W., úřední záznam GIBS ze dne 4. 9. 2023, č. j. GI-2615-19/TČ-2023-842011, R. N.).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že byla naplněna skutková podstata kázeňského přestupku a stěžovateli byl za jeho spáchání udělen kázeňský trest v souladu se zákonem. Okolnosti spáchání přestupku tak, jak je popsaly správní orgány a městský soud, korespondují se zjištěními, které jsou součástí správního spisu a soudního spisu městského soudu.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že případné zapojení por. B. není předmětem nynějšího řízení a městskému soudu ani Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší v tomto řízení případné zapojení jmenovaného prokazovat. Prokázání zapojení por. B. je v kompetenci Generální inspekce bezpečnostních sborů, která se případem vneseného mobilního telefonu zabývala; v této souvislosti došlo k přezkoumání hovorů mezi stěžovatelem a jeho přítelkyní a zapojení por. B. nebylo potvrzeno. Nadto, i kdyby čistě hypoteticky stěžovatel jednal na popud jiné osoby, tak jej to nemůže vyvinut z odpovědnosti za spáchání přestupku; stejně by se zodpovídala i osoba, která by jej naváděla a byla by příslušníkem vězeňské služby, přičemž by čelila následkům v řízení, které by s ní bylo zahájeno.

[21] Co se týče namítané časové prodlevy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že prodlevu několika dní mezi oznámením o držení mobilního telefonu stěžovatelem a jeho vydáním žalovaná vysvětlila tím, že se snažila stěžovatele přimět k dobrovolnému vydání mobilního telefonu, což koresponduje s údaji obsaženými v úředním záznamu ze dne 28. 6. 2023, č. j. VS-140972-7/ČJ-2023-800210-TCZ. Časovou prodlevu několika měsíců mezi oznámením o držení mobilního telefonu a zahájením kázeňského řízení žalovaná vysvětlila potřebou vyčkat na výsledky šetření Generální inspekce bezpečnostních sborů, což Nejvyšší správní soud, shodně s městským soudem, považuje za logické a mající oporu ve správním spisu.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, jíž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. dubna 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu